

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

08 יוני 2017

י"ס 43369-04-17 א. נ' א.

לפני כבוד השופט ארז שני

המבקש : מ. א.

נגד

המשיבה : ש. א.

נוכחים:

המבקש וב"כ עו"ד שלומי באשי
המשיבה וב"כ עו"ד אביטל רבינוביץ'

מיני-רציו:

* החלטה במסגרת הליך ישוב סכסוך, בגדרה נקבע כי הורה אינו זכאי לסרב לאפשר לינות אצל ההורה השני עד אשר תיבדק טובת הילדים, זולת אם הוא יודע להצביע על סיכון בעל משמעות הנשקף לקטינים.

* משפחה – הסדרי ראייה – לינה

* משפחה – חוק להסדר התדיינויות במשפחה (הוראת שעה) – הסדרי ראייה

עתירת אב לקבוע, עוד בטרם ייגמר הליך ישוב הסכסוך, את זכותו לקשר עם ילדיו, לרבות מתן אפשרות לילדים ללון בבית הוריו בו הוא שוהה. לטענת האב, הסדרי הראייה שלו עם הילדים משמשים כקלף מיקוח בידיה של האם. האם הבהירה כי איננה מתנגדת לקיבועם של סדרי ראייה פעמיים בשבוע ומדי סופ"ש שני, ובלבד שאלו לא יכללו לינה טרם תיבדק טובת הילדים.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את העתירה מהטעמים הבאים:

מדובר בשאלה נכבד, האם יכול הורה, שהוא למעשה אפוטרופוס שווה זכויות בילדים בדיוק כמו ההורה האחר, לומר שהוא מסרב לאפשר לינות עד אשר תיבדק טובת הילדים, או במילים אחרות, השאלה היא מהי ברירת המחדל במקרה שעדיין לא הוגש תסקיר. לעמדת ביהמ"ש, ברירת המחדל היא שרשאי אדם, אפילו אב הוא ולא אם, לסמוך על כך שילדיו לא רק יהיו איתו בקשר וילוונו עמו מבלי שלהורה אחרת תהא זכות וטו על קשרים אלו, זולת אם יודע הוא להצביע על סיכון בעל משמעות הנשקף לקטינים. קרי, לאם אין זכות לסרב ללינות, אלא ברשות של בימ"ש לאחר שתצביע על סיכון ממשי. במקרה דנא האם לא הצביעה על סיכון ממשי ולא ניתן טעם ממשי למניעת הסדרי ראייה עם לינה עד לקבלת תסקיר. בסופו של יום, מדובר בהליך ישוב סכסוך, עוד לא באה השעה לערוך בדיקה כאמור. ביהמ"ש שב ומדגיש כי בחירה כוחנית של סרבנות לאפשר קשר, אינה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין שאינן רואה ילדים כשייכים

לאמם בלבד, או לאביהם, ואינו נותן למי מהצדדים זכויות בלעדיות לקבוע את סדרי הראיה. משלא נמצא כי נשקפת סכנה מהאב לקטינים, זכותו של האב לקבל את הילדים לקשרים קבועים גם ללינה. ביהמ"ש מוסיף כי לאב אין זכות לברר במהלך שהות הקטינים אצל האם, מה עושה האם איתם, צריך הוא להאמין שהאם כשרה לטפל בקטינים והיא דואגת לטובתם; הוא הדין כאשר הקטינים שוהים עם אביהם. האם אינה רשות מפקחת על ביצוע סדרי הראיה, ואם אין הודעה שהיא הודעה חשובה שיש להודיע, אין האם צריכה לקבל דיווחים או להעיר הערות במהלך ביצוע הביקור. לאור האמור נקבעו הסדרי ראיה עם האב פעמיים באמצע השבוע ללא לינה, ובכל סופ"ש שני כולל לינה.

החלטה

מצוות בית המשפט העליון היא שלא להתעכב זמן מיותר כלשהו בעניינים הנוגעים בקטינים. קל וחומר כאשר מדובר בקשר ישיר עם קטין.

אין עורר, ואני מאמין להם, כי הם מסכימים לקיום קשר סדיר של הקטינים עם האב פעמיים בשבוע ומדי סופ"ש שני, ומשכך הסבר ולפיו די ביומיים כדי ליתן תשובה מדוע לא ילונו הקטינים עם אביהם – אינו טעם שלא להמשיך ולדון.

שמירת קשר בין הקטינים להורים מעצם טבעה היא סעד דחוף, ומבקש אני לקבל הסבר מה הסכנה הנשקפת לקטינים מלינה אצל אביהם, או עם אביהם.

הבקשה נדחית.

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ז, 08/06/2017 במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט

החלטה

בפני בקשה שנפתחה בתיק ישוב סכסוך שמוגש על ידי אב עוד בחודש אפריל 2017, ופגישת המהות שבו נקבע, כפי שאני מבין, ככפל הזמן הקבוע בחוק. מסביר האב, כי בכוונת מכוון ביקש הוא למצות את הליכי המו"מ, וזה הטעם היחיד מדוע לא עתר הוא לסיום הליכי ישוב הסכסוך מבעוד מועד.

כך או אחרת, אין עורר כי בשלהי חודש מרץ, היינו לפני מעלה מחודשיים, עזב האב את בית מגורי הצדדים, ואין עורר כי מדובר בעזיבה שניה. הצדדים מתארים גם בעבר, עזב האב את הבית למשך כשנה. אומר לאלתר, ובשונה מן האם, כי שתי עזיבות ממושכות יותר משהן מעידות על תקווה שאב ימשיך בבחינת עובר ושב, מעידות על בעיה קיימת בתוך התא המשפחתי.

אומר בא-כח האב, כי האב נואש ואין בכוונתו לשוב ולהתגורר עם האם.

ביום 06.06.2017, הגיש האב בקשה לסעד דחוף, אגב בקשה להבטיח את הקשר של שני ילדיו בני ה-8 וה-5 איתנו.

לשיטת האב, למעשה, הפכה האם לעצמה ל"בעל הבית" לקשר שבינו לבין הילדים, לרצונה מאפשרת את הקשר, לרצונה אינה מאפשרת את הקשר, ואגב הדיון היום מסתבר שעתירתו של האב כוללת גם מתן אפשרות לילדים ללון בבית הוריו בו הוא שוהה.

אם תרצה תאמר, כי לשיטתו של האב, משמשים הילדים כסדרי ראייה כקלף מיקוח בידיה של האם.

האב מבקש איפוא לקבע, עוד בטרם ייגמר הליך ישוב הסכסוך, את זכותו לקשר עם ילדיו במנותק מרצונותיה המשתנים של האם.

בבקשתו, ציטט האב הודעה של האם, ולפיה לא ילונו הקטינים אצלו עד שלא יהיה הסכם.

כלל ברור, שהסכם פירושו הדבר מפגש רצונות של שניים, ואם תרצה, תפרש את הודעת האם כסירוב לאפשר לינה עד אשר יושג הסכם לשביעות רצונה, שהרי תמיד יכולה היא שלא להסכים.

על דברים דומים חזרה האם בדיון שלפני היום, תוך שהיא מסבירה לי שאין היא מתנגדת כלל ועיקר לקיבועם של סדרי ראייה פעמיים בשבוע ומדי סופ"ש שני, ובלבד שאלו לא יכללו לינה.

לשאלתי, מדוע לא יכללו סדרי הראייה לינה, שהרי אם האב הוא מסוכן לילדים הוא מסוכן גם ללא לינה, ואם אין הוא מסוכן – אין הוא מסוכן לילדים גם בשעת לינה, הסבירה לי האם כי נזק עלול להיגרם לילדים אם יתרגלו לגור עמו, ובסופו של יום, ישוב האב להתגורר עם המשפחה, כך לדעתה.

עודי תוהה ביני לביני אם צודקת האם, הנה כאמור, הודיע האב שאין הוא מתכוון לחזור להתגורר עם משפחתו, גם הודעה זו השומטת בעצם את הקרקע תחת לעילת הסירוב לאפשר לינה – לא גרמה לאם לחזור בה. לשיטתה של האם, בטרם תתאפשר לינה, היא צריכה לבדוק את זכויותיה, יש להגיע להסכם, ובכלל, עדיף קודם לבדוק באמצעות תסקיר את טובת הילדים – האם טובתם ללון עם אביהם, אם לאו.

יודעים אנו שכדי לקבל תסקיר, יכולנו במשך שנה להמתין כולנו, ובינתיים תתמרן האם את עצמה למצב שעד שיגיע התסקיר, הופכת היא בעצם ל"בעלים" של הזכות ללון.

מדובר בשאלה נכבד, לאמור האם יכול הורה, שהוא למעשה אפוטי שווה זכויות בילדים בדיוק כמו ההורה האחר, לומר שהוא מסרב לאפשר לינות עד אשר תיבדק טובת הילדים, או במילים אחרות, השאלה היא מהי ברירת המחדל במקרה שעדיין לא הוגש תסקיר. הסבר זה, או שאלה זו, באה לידי ביטוי בדבריו של עו"ד באשי, אשר אמר לי כי על בית המשפט להסביר למה לא ולא למה כן, וכל כמה שהדברים אינם "נכבדים" – הצדק איתו.

הסברה היא ששני ההורים הם הורים שווה זכויות לעניין ילדיהם והקשר עמם. משמורנות או ניהול חיי שגרה של קטין, אינה פוגעת בשוויון. במילים אחרות, ברירת המחדל היא שרשאי אדם, אפילו אב הוא ולא אם, לסמוך על כך שילדיו לא רק יהיו איתו בקשר וילוונו עמו מבלי שלהורה אחרת תהא זכות וטו על קשרים אלו, זולת אם יודע הוא להצביע על סיכון בעל משמעות הנשקף לקטינים.

אם תרצה, תבוא ותאמר במפורש שבמקרה שבכאן, לאם אין זכות לסרב ללינות, אלא ברשות של בית משפט לאחר שתצביע על סיכון ממשי כשם שזכותה לשמור על קשריה לשמור על ילדיה, צריכה היא לכבד גם את זכותו של ההורה האחר לעשות כן.

מסבירה לי האם, לאחר שהשתדלה להימנע בכך, שבעינייה מדובר באב אלים, שכן בחודש מרץ נחשפו הקטינים להטחת חפצים או מריבות.

ההיגיון שבדברים נוקשה הוא בעיניי. ראשית, אינני בטוח כלל שגם אם נשלחו חפצים, או נפלו חפצים, יש בכך למנוע לינות, שהרי האם בעצמה איננה טוענת שהופנתה אלימות כלשהי כלפי הקטינים, או שהיה לצדדים מגע פיזי כלשהו. שנית, לו מדובר במשליך חפצים שאינו שולט בעצמו, מהטעם אין יכול הוא לקיים סדרי ראייה ללא לינה ואין הוא יכול לקיים סדרי ראייה עם לינה.

טען האב, כי גם בזמנים שהותר לו לשהות עם ילדיו על ידי האם, מוצף הוא בהודעות SMS, ונתן הוא דוגמה ל-SMS פלוני שנשלח לו, שעה שעשה עם ילדיו "על האש".

האם נחפזה להכחיש את הדברים, ראיתי את הודעת ה-SMS, ונעצבתי על לבי. מדובר בהודעה ארכנית היורדת לפרטי פרטים, וחוש המידה שלה מוטל בספק כדי כך שהצעתי לצדדים לשקול, האם לא יהיה זה מן הראוי לערוך בדיקה למסוגלות הורית ובכך ליישב את הטענות כולה.

בסופו של יום, מדובר בהליך ישוב סכסוך, עוד לא באה השעה לערוך בדיקה כאמור, ואולם, אשוב ואבהיר שילדים אינם כלי נשק או כלי משחק במחלוקות שיש בין הוריהם.

כאמור, כחודשיים חלפו לאחר פרידת הצדדים האחרונה, וזמן והותר לה להיערך רגשית ומשפטית ללמוד זכויותיה, גם לבקש את הגבלת או מניעת הקשר שבין האב לילדיו. בחירה כוחנית של סרבנות

לאפשר קשר, אינה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין שאינו רואה ילדים כשייכים לאמם בלבד, או לאביהם, ואינו נותן למי מהצדדים זכויות בלעדיות לקבוע את סדרי הראיה.

סבור אני שכאשר הסבירה לי עו"ד רבינוביץ' שרצוי להמתין לתסקיר, כדי שנדע אם טוב אם הצדדים ילוננו אם לאו, מבלי לתת טעם ממשי, ידעה היטב שמדובר בעיכוב הלינות במשך חודשים ארוכים.

עוד הסבירה לי האם, שהיא ממשפחה של הורים גרושים, ולא היתה היא רוצה, שהקטינים יחוו את חוויותיה היא, אלא שעד כמה אני מכבד ומצטער על כל צער שנגרם לאם בניעוריה, אין הדבר מעניק לה הכשר למנוע סדרי ראיה מלאים שבין הילדים לאב.

מציעה לי בא-כח האם כעת ששני הצדדים יגשו ויבקשו הקדמת פגישת המהו"ת, אולי כך ימתין בית המשפט ולא יאפשר לינות, אלא ששאלה נשאלת מדוע לא ביקשה האם עד כה את הקדמת הפגישה ביחס, ומדוע רק כאשר מתבקשות לינות, מוצע ולנסות להקדים את הפגישה. הסבירה לי האם שלשיטתה, אכן לא נשקפת סכנה מהאב לקטינים, ובנסיבות אלה, כאמור, זכותו של האב לקבל את הילדים לקשרים קבועים גם ללינה.

אם תאמר אחרת, כמו אמרת שכל הורה שנפרד מבן זוגו אינו זכאי ללינות, אלא לאחר הגשת תסקיר או בחינת העניין. במילים אחרות, כמו אמרת שלהורה אחת יש זכות וטו על היקף סדרי הראיה כפי רצונותיו הוא.

ברור לי מדברי האם שהאם חפצה שהאב יחזור לחיות איתה, ברור לי שהיא חפצה בהסכם, ואת שני הרצונות מבחינה אנושית יכול אני להוקיר, אלא שרצון שכזה אינו עילה שלא לכבד את רצון האב שלא לחזור לקשר המשפחתי, ובוודאי שרצון כזה אינו סיבה להקטין מסדרי הראיה המגיעים לאב.

אומר עוד, שהאב אינו לוקח את הילדים למקום חשוך ונידח, בו אין יודעים את הנעשה איתם, שהרי הם עומדים ללון בבית הוריו, ובבית הוריו מן הסתם מתגוררים גם הוריו. אומר עוד, שלאב אין זכות לברר במהלך שהות הקטינים אצל האם, מה עושה האם איתם, צריך הוא להאמין שהאם כשרה לטפל בקטינים והיא דואגת לטובתם.

הוא הדין כאשר הקטינים שוהים עם אביהם. האם אינה רשות מפקחת על ביצוע סדרי הראיה, ואם אין הודעה שהיא הודעה חשובה שיש להודיע, אין האם צריכה לקבל דיווחים או להעיר הערות במהלך ביצוע הביקור.

הואיל וכך, **(האם מתפרצת ויוצאת מאולם בית המשפט באומרה "זה שקרים")**, סבור אני שיש לאפשר לקטינים ללון עם האב, אף על פי שבשלב זה ואגב תיק ישוב סכסוך, אין צורך להרחיב את הלינות בסופ"ש. **(המשיבה חוזרת אל אולם בית המשפט ; המשיבה : אני לא רוצה שיכתבו שקרים**

; אחרי שבית המשפט אומר לי שעלי לשמור על כללי הנימוס ולא להתפרץ, אני אומרת – שיקנוס אותי).

התרשמתי כאמור שיש יותר מאשר ממש בבקשתו של האב לעניין להבטיח את זכויות הביקור וזכויותיו, וחש אני כי כשם שהאם מזלזלת בי באמירה "שיקנוס אותי", וביציאותיה ובכניסותיה ללא רשות, יכול והיא מזלזלת ואולי יותר באב בזכויותיו.

הואיל וכך, ועד למתן החלטה אחרת למשך 60 ימים מהיום, יקבל האב את הקטינים ויטול אותם לביקורים בביתו בימים ב' ו-ד' החל מהשעה (המשיבה : אני מסרבת לענות באיזה שעות מתקיימים הביקורים היום) 18:00-20:30, וביום ו' מתום הלימודים במוסד החינוכי, עת יקח אותם האב ממקום הלימודים ובאין לימודים, מבית האם בשעה 14:00 ועד למוצ"ש בשעה 20:00.

ביקור סופ"ש הראשון הכולל לינה יקיים בשבוע הבא.

באופן טבעי לא הייתי עושה צו להוצאות למרות צדקת הבקשה, אלא ששום מערכת משפטית אינה יכולה להרשות לעצמה במהלך דיון הטחות זלזול בסגנון "שיקנוס אותי", יציאות וכניסות ללא היתר, התרסה שאומרת "אני מסרבת לענות מתי מתקיימים סדרי ראייה", כוחנות לא רצויה, כוחות שלא רק כלפי בית המשפט, היא פשוט אסורה.

תואיל עו"ד רבינוביץ' לטעון לשאלת ההוצאות.

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ז, 08/06/2017 במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט

החלטה

תודותיי על ההתנצלות, ואולם לצערי אין בה ממש. אומרת לי האם, לאחר לחץ לא קל מאת באת-כוחה שהיא מתנצלת והיא בסערת רגשות, ומיד פונה למתוח ביקורת על ההחלטה, מה נכנס בה ומה לא נכנס בה.

אומר, כי לא התרשמתי כי מדובר בהתנצלות, אלא בעצם בהזדמנות להמשיך ולמתוח ביקורת, גם לא שמעתי הסבר שיניח את דעתי, אך בדעתי לפסוק הוצאות מופחתות, בתקווה שהלקח יילמד והאם לא תחליט שרשאית היא לנהוג אגב הדיון ככל העולה על רוחה.

בסוף טענות האם, הודיתי לה ואמרתי לה לשבת בשקט, אני בשלי והאם ממשיכה בשלה.

הואיל וכך, תישא האם בהוצאות בסך 1,000 ₪ לידי המבקש.

אני מתיר את פרסום ההחלטה, ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים.

<88>

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ז, 08/06/2017 במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט

הוקלד על ידי וופא אבו קישק

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ארז שני 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה